

μέ ψεύτικα όνειράτα, μέ ψεύτικαις ελπίδες
καί ό καιρός σου νά περνᾷ μέ τῶνα κι' ἄλλο ψέμμα
κι' αὐτό τό στέμμα νά φορῆς, όπου δέν εἶναι στέμμα,
ποῦ 'στόβαλαν, Ἀλέξανδρε, γιά νά μή βασιλεύης,
ἀλλά μονάχα γιά νά κλαῖς καί ἄλλους νά δουλεύης,
όπου καθέννας δυνατός μαζί μέ τοῦτο παίζει,
ποῦ κλωτσοσκοῦφι τόκαμαν οἱ Ρῶσσοι κι' οἱ Ἑγγλέζοι,
στέμμα Βουλγάρων πρόστυχο, ποῦ τό πατοῦνε ὅλοι
καί προτιμῶ καλλίτερα νά μοῦ φοροῦν φακιόλι,
παρά τό στέμμα σου αὐτό νά βάλω 'στόν αἰῶνα,
γιά νάμαι κοῦκλα, μηχανή καί δούλος μέ κορῶνα.
'Εγὼ δέν παραδέχομαι τόν βασιλῆά ζητιάνο,
δέν θέλω 'στό κεφάλι μου νά ἔχω τόν Σουλτάνο,
τόν Βίσμαρκ, τόν Σαλιοβουρού, τό κνοῦτο τοῦ χαχόλου
καί νά μήν εἶμαι βασιλῆας 'στόν τόπο μου καθόλου.
Θέλω νά εἶμαι βασιλῆας μὰ νάμαι ὅπως πρέπει,
χωρίς ποτέ τὰς πράξεις μου κανεῖς νά ἐπιβλέπη
καί δίχως κάθε μαγκαρᾷ λογαριασμό νά δίνω
γιά ὅ,τι ἔχω κατά νοῦν, γιά τοῦτο ἦ ἐκεῖνο.
'Αλλέως, φίλε Βάττεμπεργ, τό στέμμα δέν τό θέλω
καί προτιμῶ μὰ τό σταυρό τό πιό παληό καπέλο,
διότι τό ὑφίστασθαι τῶν ἰσχυρῶν τήν χλεύην
καί ἄνευ στέμματος λαμπροῦ τοὺς ἰσχυροὺς δουλεύειν,
ἔ! κάπως ὑποφέρεται, ἂν καί αὐτό ἐπίσης
μοῦ φαίνεται ἀνοίκειον 'στάς ἀνθρωπίνους φύσεις.
'Αλλ' ὅμως στέμμα νά φορῶ καί ἄλλους νά δουλεύω,
αὐτοῦ τοῦ εἶδους βασιλῆά ποτέ μου δέν ζηλεύω.

B.—Στό γαβορί;

Φ.— Τί γαβορί καί μαβορί μοῦ ψάλλεις;
Καλά τό 'τυλλογίστηκες τό στέμμα σου νά βγάλῃς,
ἀφοῦ ὁ Τσάρος, Βάττεμπεργ, καθόλου δέν σέ θέλει
καί ἀπ' ἐκεῖ ποῦ 'γύρισες κακίην κακῶς σέ στέλλει.
'Αν εἰς τοῦ Τσάρου τό θρονί ἐκάθητο ἐκεῖνη,
όπου μεγάλη μιά φορὰ περνοῦς Ἀικατερίνη,
ἴσως αὐτή, Ἀλέξανδρε, νά σοῦκανε τή χάρι,
γιατ' εἶσαι ἄνδρας διαλεκτός κι' ὠραῖο παλληκάρι
κι' ἐκεῖν' ἦ μακαρίτισσα χωρίς κανένα ζόρι
σέ κάθε ἄνδρα ζουμερό τὰ πάντα παρεχώρει.

B.—Κάκ; στό τακοί;

Φ.— Τεῖν' αὐτό τό στό τακοί πάλι;
σέ κλαίω, κύρ Ἀλέξανδρε καί τό πολύ σου χάλι.
Μὰ τέλος κάμε πιά καί σὺ ἐκεῖνο ποῦ θά κάνῃς
καί μέ τὰ σκέρτσα σου αὐτά μή θές νά μᾶς τρελλάνης.
'Αν θέλῃς νά παραιτηθῆς, ἀμέσως παραιτήσου,
ἂν θέλῃς νά ξεκουμισθῆς, ἀμέσως ξεκουμπίσου,
κάθισε, φύγε, γύρισε, τό στέμμα σου παραῖτα,
τόν κύριον Καραβελώφ καί τοὺς λοιποὺς χαιρέτα,
'στόν Τσάρον γονυπέτησε καί χύσε μαῦρο δάκρυ
κι' ὕστερα μόνος τράβηξε όπου σέ βγάλ' ἡ ἄκρη,
μὰ τέλος πάντων τέλειωσε ἀρχίτερα μιά ὥρα,
γιατί δέν ἔχομ' ὄρεξι μέσ 'στῶν σεισμῶν τή μπόρα,
μέσ 'στάς μεταρρυθμίσεις μας, 'στή φτώχια καί τήν
[πείνα,

ν' ἀκοῦμε τὰ παράπονα καί τή 'δική σου γρίνα,
B.—Σνάϊ παρούσκι;

Φ.— Βρε κουτέ, ἀκόμη ἐπιμένεις,
ἦ μήπως κάνῃς τάχατε πῶς δέν καταλαβαίνεις;
Σέ συμβουλεύω, Βάττεμπεργ, τὰ λόγια μου ν' ἀκούσῃς
πρὶν σέ σκοτώσῃ ἔξαφνα κανεῖςπαληο-Μπουρδούση.
Τράβα σοῦ λέω 'γρήγορα, ἂν θέλῃς τό καλό σου
καί ἄφησε 'στό διάολο νά πάῃ ὁ λαός σου.
Φύγε μακράν, Ἀλέξανδρε κι' ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου
διότι σ' εἰσιχάθηκα μέ ὅλη τήν ψυχή μου.

B.—Σνάϊ παρούσκι;

Φ.— Τί λές, μωρέ;..μιά ὥρα'μπρός σου στέκο
καί μοναχά πρὸς χάριν σου βραχνιάζω, κύρ Ἀλέκο
καί σὺ ἀκόμη Ρούσσικα μοῦ κόβεις καί μοῦ ράβεις;
'Ορσε λοιπὸν μπαγλάρωμα γιά νά μέ καταλάβῃς.

Καί μερικὰ
θεατρικά.

Τὸν τοῦ Μενάνδρου θίασον θεριμῶς εὐχαριστῶ
κι' εὐχαριστήρια πολλὰ πρὸς ὅλους χρεωστῶ,
ἀρσενικοὺς καί θηλυκοὺς, κυρίους καί κυρίας,
ὅσοι μετέσχον τῆς γνωστῆς ἡμῶν Περιφέρειας,
διότι καί ἀπὸ τὸ ἐν κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλον,
καθόσον ἦτο δυνατόν, μέ πόθον καί μέ ζῆλον
οἱ πάντες συνετέλεσαν εἰς τὸ νά ἐπιτύχη
καί ἀπηγγέλθησαν καλῶς οἱ χλιαροὶ μας στίχοι.

Πλὴν ἔπαινος ὀφείλεται πολὺς ἰδιαιτέρως
καί 'στοὺς γαιδάρους τοὺς γνωστοὺς, ποῦ εἶχαν λάβῃ
[μέρος

διότι δέν ἀγρίεψαν ἐμπρὸς εἰς τόσον πλῆθος
καί οὔτε ἄρχισαν κλωτσιαῖς, ὡς γίνεται συνήθως,
ἀλλ' ἡμεροὶ ἐβάδιζαν μέ τόσην πειθαρχίαν
καί συνετέλεσαν κι' αὐτοὶ εἰς τήν ἐπιτυχίαν.

Καί νῦν ἡ Περιφέρεια ὑπὸ πολλῶν κριθεῖσα
κι' εἰς τὸ καλὸν Κατάστημα τοῦ Χιώτη τυπωθεῖσα,
τήν αὔριον Κυριακὴν 'στοὺς δρόμους θά πωληταί
πρὸς τεσσαράκοντα λεπτά καί μὴ τὰ λυπηθῆτε.

Ἐκδίδει, ὡς ἐμάθομεν, ὁ φίλος Πηγαδιώτης
χάρτην συνόρων καί μαχῶν, όπου θά εἶναι πρώτης.
Θά φαίνονται καταλεπτῶς τῶν συμπλοκῶν οἱ τόποι
καί σχέδιον καί τύπως θά γίνουν ἐν Εὐρώπῃ.
Πρὸς τούτοις δὲ παρακαλεῖ πάντα λαβόντα μέρος
νά στείλῃ τήν εἰκόνα του ἀφεύκτως τε κι' ἐγκαίρως,
διότι πλὴν τῶν συμπλοκῶν μαχῶν καί τόπων πάντων,
θά ἔχη καί τὰ πρόσωπα τῶν συμπολεμησάντων.
'Ελπίζοντες εἰς τήν γνωστὴν αὐτοῦ καλαισθησίαν,
τόν χάρτην περιμένομεν μ' ἀνυπομονησίαν.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στό τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυρισανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μέ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενέτων-Ἐὺ Φρονούντων — νύκτα 'μέρα συζητούντων
μέ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καί μιά μάνδρα μέ γαιδούρια.